

ИЗЛАЗИ
СВАКИ ДАН
ЦЕНА
ЗА СРЕБНУ

ЗА 1 МЕСЕЦ 2 ДИН.

ЗА ИНОСТРАНСТВО
ЗА 1 МЕСЕЦ 3 ДИН.

ПРЕПЛАТУ ПРИМАЈУ
СВЕ ПОШТЕ У СРЕБНИ
И ИНОСТРАНСТВУ.

ЗВЕЗДА

ЛИСТ ЗА ЗАБАВУ

ПРЕПЛАТУ ТРЕБА СЛА-
ТИ СРЕБНИ М. ИСКЛЮЧНО-
ВИЉУ ПРОФ. БОГОСЛО-
ВИЋЕ.

НЕПЛАЋЕНА ПИСМА
НЕ ПРИМАЈУ СЕ

РУКОПИСИ НЕ ВРАЋАЈУ СЕ

УРЕДНИШТВО СЕ НАЛАЗИ
НА „КОСАНЧИЋЕВОМ
ВЕНЦУ“ БР. 16

Број 10 п. д.

УРЕДНИК: Јанко М. Веселиновић.

Број 10 п. д.

САДРЖАЈ

Крај малог сина — Хајдук Станко — Карпатски замак — Ситнице —
Пошанице — Представе у народном позоришту — Стихови и кобасице.

КРАЈ МАЛОГ СИНА

Смејеш ми се, чедо моје,
Моје прво миловање,
Као сунце на уранку,
Крив зелено бруно грање!

Ко те учи малог тако,
Да ме познаш, да с осменеш,
Да погледом мајку тражиш,
Да ручицом за мнош кренеш?

Где, у ому материном
Сузе трепте од милине,
Ох разумем: — са висине
Анђели те уче сине.

Па смеј ми се увек тако.
Срећне само осмех прати.—
А сад пружи руке беле
Да те узме твоја мати.

26—II—1893 год.

Резовац

Катарина

ХАЈДУК СТАНКО

РОМАН У ТРИ ДЕЛА

од
Јан. М. Веселиновића. (25)

ДРУГИ ДЕО
О С В Е Т Н И К

Паук.

(наставак)

Турчин раширио зенице па нетренимице гледа у
Маринку.

СТИХОВИ И КОБАСИЦЕ

ХУМОРЕСКА

Л. Х. Шуберта

Разуме се, да то није смео знати њен мужић. Он је био за-
вучани непријатељ свију стихотворака. А она, ах, тако је волела
туца поезију! Спремила је била читав деџић песама — могла би се
позвати свешчица издати. Црвено повезана с лепим, златним отисцима
лепа насловом „Незаборавак од Руже С...“ У испупченом окуву
и наслову ова би књижица лепо изгледала и када би је Херберт,
у њој муж, видео, заиста би се на крају морао излечити од своје
њен предрасуде.

Још један пут поче прелиставати књижицу; сваки јој потез
тих лепо исписаних стихова беше познат и могаше тачно одреди-
ти, на којој је страни ова љубавна песма или она пролетна идла.
Све је ту певано о љубави и пролећу, а друкчије није ни могла
певати млада, скоро удата госпођа

Господин професор је требао те стихове још једном прегледати
— она је већ о томе с њим говорила. Ах, како јој је тешко пало,
што мора своју љубимчад да подвргне једноме суровоме критичару!
Али то мора бити; она је у тим стварима имала мало искуства, а
хтела је да одржи пробу пред публиком.

— Ту ће се одмах умешати поп... Еј, да ли ти,
драги ага, знаш тога попа ка' што га ја знам!... Ви-
диш га онако стара, погурена, мислиш да је капарисан
за онај свет, а он баш све несреће гради!... Он ће, ви'ш
први посумњати. Казаће: ама што тај Турчин једнако
ћућори са Иваном и Севићем?... И чим то помисли, он
ће казати кмету. А кмет и мисли и кметује поповом па-
мећу. ...Они ће онда почети да оћуткују од њих дво-
јице... Сељаци, кад то виде, и они ће...

— П'онда?... П'онда?...

— Онда ништа. С једне стране гурнули смо Але-
ксу а с друге ћемо оцепити ову двојицу. Они ће се вра-
тити Алекси... Почеће му одлазити у кућу и призивати
га к себи... Ми ћемо надати ларму. Иван и Севић по-
чеће нападати попа и кмета што се друже с лоповом, и
завада је ту!...

Турчин је гледао заносно у ту лепу слику што је
Маринко тако живо сликао... И загрли га.

— Маринко?... Чојече?... Брате?... Шта тражиш?...
Ишти шта ти душа жели!... Та то је памет!... Памет!...

Маринку се засјаше сузе у очима... Нешта му за-
голица срце и оно се раздрага.

— Не тражим ништа! Шта ће ми?... Ја 'оћу твоје
бракство... И 'оћу да ме знају и призивају Турци!... То
су моји снови, драги ага!...

— Све што хоћеш учиниће Суља за те!...

— 'Вала ти!

— Па велиш, тако. И позаваћаћемо их!... Ја сам
мислио да то нећу моћи никад учинити!...

— Још мој план није готов.

— Шта још мислиш? — рече Крушка и зину од
чуда.

— Хм!... Шта ја мислим?... Мој драги ага, ја ми-

Она још једном баци последњи поглед на те стихове и пре
него што их је почела паквати зажарише јој се образи и доњи
део ушију од узбуђења: о, није то маленкост, своју првенчад саати
у свет!

— „Шаљем Вам овде обећано. Остављам све Вашој увиђавно-
сти,“ написа кратко на својој карти посетници. На што већа пре-
порука? Критичар за то неће ни питати. А за тим адреса:

— „Благородном господину професору Мајвинку.“

Она подбочи своју главицу малим рукама и сетно гледаше
преда се у карту и коверту.

Врата се отворише и Мина, њена служавка, уђе с корпом
на руци.

— „Госпођо“, рече јој, „ја треба већ да идем у месарицу.“

— „Да да!“ Млада госпођа уста. Тешко јој је, што се мора
сада опет пренети у сурову стварност Али је ипак то чинила. О!
госпођа Хербертова била је вредна домаћица, ту јој није могао
нико ништа приметити; с тога ју је и узео њен Херберт за жељу.
Он је волео све, што је практично и стварно а она имаћаше и
једно и друго у пркос њеноме песничству. Она је то чинила само
уз гред јер свој таленат, своју тежњу к поезији није могла ни-
како да угуши, као што сама мишљаше. Та то је невино задовољ-
ство! Непојамно, како је њен муж био противу тога!

— „Да, Мина,“ рече госпођа, „гости ће нам доћи тек преко-
сутра; за данас имамо печења, а сутра не ћу ништа од меса гото-
вити — те с тога нека поручени телећи бутони остану до суботе
Сад ћу то месару написати.“ И написа:

слим од онога дана, кад сам те 'нако окуњена видео о томе како ћу завадити Црну Бару... Ти си ми отворио очи. Јер кад завадисмо Алексу и Ивана онда смо начели Црну Бару. Ја идем твојим трагом...

Нешто шушну код прозора... Учини им се да се неко накашља...

Они пренуше... Најпре стајаху окамењени, али брзо дођоше к себи. Крушка полете вратима.

— Мехо!... Асо!... Ибро!... Брзо на поље!... Видите ко је тамо!...

Момци скочише као опарени и излетеше.

Али мрак беше као тесто... Обилазише око хана, али никога не видеше.

— Даље... даље! викао је Крушка... Њетко јест!... Потражи, потражи!...

Момци су тумарали по помрчини...

Али се ништа не чу сем ветра...

— Нема никог?

— Никог.

Крушка се опет врати у одају вукући Маринка.

Он хтеде наставити започети разговор, хтеде вратити души ону милину која га беше обујмила при причи Маринковој — али у залуд!... Све прође... све се разби као сапунски мехур...

Чинило му се да му неко иза леђа стоји, види му сенку... а кад стаде тражити тога незваног — њега нема...

Тек он опет продужи разговор... Али се говорило хладно. Маринко беше блед као смрт. И крушка је видео да му сад не казује све истински као мало пре... Јер чим Маринко реч прозбори он не гледа у њега него зверу у прозор...

— Не плаши се!

— Не плашим се.

— Јеси виђео: нема никог... Него реци ми: шта си још наумио?

Маринко га погледа дугим, значајним погледом.

— Други пут, ага, други пут.

— Али ја сад хоћу!

— Немој!... Боље је други пут.

— Ама, реци ми кога си још мислио завадити?.. Шта си се уплашио?.. Мехо!... Деде, донеси Маринку мало ракије.. нека човек душу прихвати!... Нај пуши!..

Маринко запали лулу и поче срквати ракију.

Истину да кажем Маринко није био бекрија. Кад је уморан или озебао, попиће чашу две ракије, али не више.

— „Пошљите тек у суботу, јер ми раније није потребно.“

Госпођа беше збуњена. Могаше се на њој опазити како час узима песме у руке и мило их посматра; час оставља карту за професора, а час за месара, и опет их на ново узима. На послетку, када чак и Мина поста нестрпљива, госпођа спакова карте у коверте и рече девојци предавајући јој: „тако, ово ћете дати професору, а ово месару. Немојте само разменути. Ви увек на нешто друго мислите. Ово професору, а ово месару!“

Мина промрља нешто неразумљиво и оде право господину професору, који није био код куће, и пис о, које је за њ' било спрењено, пошто јасно прочита адресу: „Благородном господину професору Мајвинку², баца у кутију за писма, која је на професорним вратима била обешена.

— „А ово месару“, рекла је госпођа, а и његова је адреса на коверти; само шта ћу с пакетом? На послетку, што да се ја једим, мене се не тиче, ја ћу све то предати с писмом

Мајстор Краус отвори писмо и кад прочита: „шаљем Вам обећано. Остављам све Вашој увиђавности.“ поче да врти главом, окреташе пакетић и с једне и с друге стране и по ново поче да врти главом, када опази да су у пакетићу лепо исписани, красни листићи.

— „Да ли је то за мене?“ упита зачуђен.

— „Милостива ми је то за вас дала.“

— „Хм, хм, чудновато! Ми смо недавно разговарали о неупотребљивој артији за завијање, па ми то сада нуди на откуп, — да није то?“

Тако учини и сад, па отури чутурицу.

— Пиј!

— Нека, доста је.

— Та није!... Пиј, чојече!

— Не могу више... А кад ме питаш казаћу ти. Мени се чини да ћемо моћи попа и кмета завадити.

— Како?!

— Не питај ме даље!... Ја ти реко' да сам пош'о твојим трагом... Ја се нећу пред тобом обрукати, па ма ме главе стало!... Мени је стало за тим да ми ти верујеш!... Волим твоју љубав него љубав сина мога!...

— Ама како ћеш то учинити?!

— Кад ти кажем да ћу учинити — учинићу!... Не брине!.. Завадићу и 'нако исто, ка' што ти завади...

Опет нешто шушну... Чу се чак и топот хода човечјег...

Турчин излете на поље... Излетеше и пандури. Трчаше, тумараше, завириваше у сваки тукар — нигде никог

Турчин је псовао, викао, претио свима чудима... Маринко је ћутао оборене главе...

Најзад се диже.

— Куда ћеш?

— Кући.

— Зар по овакој помрчини?

— Морам. Ако ме с тобом виде — све ће пропасти. Ми се нећемо више овако лепо разговарати. Још ме слободно и изгрди пред сељацима, нека чују!...

— То је паметно — рече Турчин.

— Лаку ноћ, драги ага!

— Лаку ноћ, Маринко!

И маринко журним корацима пожури кући...

Таман је замицао у шуму, а иза једног пања, недалеко од хана, диже се човек... Попрети руком за њим и рече;

— Од твоје мреже, пауче, начинићемо ти штрапску!... Иди, иди!...

(Наставиће се).

КАРПАТСКИ ЗАМАК

РОМАН ЖИЛА ВЕРНА.

ПРЕВЕО С ФРАНЦУСКОГ А. Д. РАДОСАВЉЕВИЋ.

(НАСТАВАК)

(4)

Међу тим, сећање на домовину остало је дубоко урезано у срцу младога барона Рудолфа Горца. Он није забо-

Мина слегну раменима. „Ја не знам.“

— „Смешно. Можда је само за пробу,“ рече мајстор смејући се. „Ја ћу то задржати овде, па ће милостива још једном видети. Мина пође.

— „Зар не ћете меса данас?“ викну месар за њом.

— „Не, тек у суботу. Зар то не стоји у карти?“

— „О томе нема ни речи,“ и по ново окреташе карту.

— „Непојамно“, рече девојка. „Од великих дама не може ништа бити паметно! Вазда конфузије, саме конфузије!“

Неколико секунда за тим један дечко већ носаше из месарнице четврт фунте цигерњаче кући, која је била увијена у „прве веснике пролећа.“

Међу тим професор се већ беше вратио кући. Стари је професор такође прочитао карту вртећи главом. За њега беше садржина карте мистична, а и пак била је на њ' управљена, као што се могло на адреси видети. Он је показа својој госпођи, а да би је она могла растумачити. После кратког размисљања досетише се заиста.

— „Ја знам“, викну она; „госпођа Хербертова ме је молила пре неки дан за нашу куварицу. Она је њу тражила у четвртак, али је сад оставља до суботе.“

„Да да, то ће бити,“ рече професор. „Хвала Богу те је загонетка разрешена. Чудновато што је на мене адресирано, чудновато!“

С тим је ствар била свршена и он за тим оде, те се задуби у своје књиге.

равио своју трансилванску отаџбину ни за време свога дугог путовања. Шта више, он је и сам учествовао у једном крвавом устанку потиштених Румуна против бесних Маџара.

Потомци старих Дачана бише побеђени и њихово земљиште паде победитељима у део.

После те недаће барон Рудолф остави коначно карпатски замак, који већ беше прилично опао. Смрт пак покоси и последње слуге у замку о он остаде сасвим пуст. О барону Горцу оцет говорило се, да се родољубиво придружи Рожа-Шандору, старом неком разбојнику, од кога је рат за независност начинио драмскога јунака. После свршене борбе, Рудолф Горц се на своју срећу, одвоји од чете злогласнога „беџара“, а то је паметно урадио, јер стари разбојник, који постаде опет харамбаша, паде најзад полицији у руке, која се задовољила тиме, што га је затворила у тамницу у Самош-Ујвару.

Ипак се међу становницима тог округа проносио глас, као да је барон Рудолф погинуо при једноме сукобу Рожа Шандора са пограничним цариницима. Међу тим то се само причало, ма да се барон Горц није више од то доба вратио у замак; с тога су сви и веровали, да је погинуо. Али што тако лаковерна светина одмах потврђује, не треба увек узимати за готово.

Од свега тога остаде пуст, опчињен замак пун духова! Жива и ватрена машта становника брзо га је населила аветима; ту ти се јављају вампири, а дуси га похађају у по ноћи. Тако је исто то и у другим празноверним крајевима Јевропе, а Трансилванија има свакако право на прво место у реду тих земаља.

Па како би село Верет и могло раскретити са тим натприродним веровањем? Та попа и учитељ, први старајући се о својој пастви, а други о васпитању деце, учаху те гатке тим слободније, што и сами у њих вероваху. Они тврђаху и са поткрепљавајућим доказима, да вукодлаци тумарају по пољанама, да вампири који се зову стриге, јер одају гласове као стригије, сишу људску крв, да „стафији“ лутају по развалинама и постају злочинци, кад им се не однесе свако вече да једу и да пију. Има вештица и баба, којих се човек треба чувати, да их не сретне уторником или четвртком, та два најгора дана у седмици. Дед сад! Зађите у густе шуме где се сакривају „балаври“, те грдне аждаје, чије чељусти зјапе до неба, змајеви са прекомерним крилима, који одводе царске а и обичне кћери, само ако су лепе! Ето безброј страшних чудовишта, којима се машта ничим другим не опире до „segni de casa“ кућном змијом, која мирно живи крај огњишта и чију благотворну моћ сељаци одкушљују хранећи је најбољим својим млеком.

Докле је госпођа Хербертова сањала и дању и ноћу о успеху својих песама, дотле се велики део становништва мале варошице забављао појетичном артијом у коју завија кобасице мајстор Краус.

Не знајући о томе ништа, њу посети госпођа судиница Брумке. — „Јесте чули, шта је ново? Касалин Краус узео једнога песника у кућу, који му сваки завој за кобасице напуни стиховима.“ Па како се журила, она брзо извади једно парче хартије и поче читати „оду амору“. Несрећна стихотворка је само црвенила од стида; мислила је да ће у земљу пропасти.

Али ју је очекивала још већа срамота! Мина је донела сланину, разуме се, лепо завијену у ону дивну песму, коју је госпођа на изуст знала: „Мој сан о теби!“ Каква брука! Она се тресла, дрхтала, очи јој беху у пламену, хтела је да плаче од гнева и срамоте, али не смеде, јер би то навело служавку, да је изда. Красне песме, чији су јој стихови толико главобоље задавали, који су јој створили толико несаних ноћи, па да се у њих завијају кобасице и сланина — та мисао беше ужасна! Ако Херберт дозна, како ће се смејати! Да, како ће се смејати, али ће на послетку и да се наљути! Она није могла ни замислити шта би њен драги учинио!

Учинио је кривицу; радећи нешто иза његових леђа, што њему није по вољи. Савест је поче грести. А то јој беше казна — *праведна казна!* — Она отпоче озбиљно о томе размишљати.

И с великим страхом она је претпостављала домаћинство свога супруга. Да није што дознао? И за цело, ето га где долази, — не весео као обично, него врло туробан.

Дакле, ако је игде било каквога склоништа за та бића из румунске митологије, онда је то свакако био Карпатски Замак. Нико није сумњао, да на тој усамљеној, само Вулкан долином, с леве стране, приступачној висини, станују змајеви, вештице, аждаје, па можда и какав вампир из породице барона Горца. С тога је и замак био на врло рђавом гласу, и, као што се говорило, с правом су држали, да је нечист. Нико ни за живу главу није хтео да га походи. Он је око себе распростирао као неки заразни ужас, као што се са нездраве баре развијају кужни мијазми. Приближити му се само на четврт миље значило би метнути своју главу у торбу и жртвовати своје спасење на овоме свету. Тако се тачно учило у школи учитеља Ермода.

Ово је, наравно, све требало престати, чим од старог дворца барона Горца не остане више камен на камену. И ту се сад уплете прича.

По казивању највиђенијих сељана из Верста, опстанак замка зависио је од опстанка оне старе букве, чије се грање наднело над оном кулом на ћошку, на десно од средњег зида. —

Сељани, а нарочито чобанин Фрик, беху опазили, да после одласка Рудолфа Горца, она буква сваке године губи по једну од главних грана. Када се барон Рудолф последњи пут видео на равном крову од куле, на букви беше осамнајест грана, а сад остало је свега три. Када нестане и последње, држало се да ће и цела зграда пропасти. И онда би човек узалуд тражио по оргалу остатке Карпатског замка.

Разуме се, то је била само прича, какве Власи у својој машти радо стварају. А да ли је, заиста, она стара буква сваке године губила по једну грану? И то се само причало ма да је Фрик то непрестано тврдио, он, који дрво никако није губио из вида, докле је год његово стадо пасло покрај Сила. Најзад ма да је Фрик био сумњива личност последњем сељаку као и првome чиновнику у Версту, ипак нико није сумњао, да онај замак има свега три године да живи, пошто су само три гране преостале на судбоносној букви.

Тако се, дакле, чобанин таман био упутно у село, да јави ту грдну новост, када се међу тим деси оно са догледом. —

Крупна, заиста веома крупна новост! На вршку од куле указао се дим... Што није могао опазити голим очима то је Фрик видео справом торбаревом... То не беше пара или магла, него баш дим, који се дизаше под облаке... Па ипак, кула је била пушта... Већ одавно нико није ушао на њена врата, која су без сумње затворена; одавно нико није преко рачио њен мост, који је сад, јамачно, дигнут. Ако има

— „Чедо“, рече јој, пошто ја скинуо горњи капут, „пронашао сам нешто врло куриозно.“

За тим се маши у деп и извади једно парче артије. Млада госпођа гледаше преко његових рамена, као што је имала обичај али каквим погледом! Сиротица с пуним очима тешких суза!

А он поче патетично читати.

— „Ја те имам радо, ти не знаш то,
Ах, зар не чујеш оптужбе моје?!
Ти ме хладно гледаш, нит' хајеш ах,
Шта ћу да кажем за погледе твоје!..“

Ал' ни ја нећу трпети дуго
Твој поглед љубавни, свети,
Већ бирам једно, што ми ти уделиш:
Или уживати, или умрети!..“

— „Ето у то су биле салеме увијене,“ додаде он лаконски. „Шта ти мислиш о тој глупости! Ако је песник на кобасице мислио, то бих му саветовао, нека ужива, — тога ради не мора умирати, осим ако би оне биле покварене и отровне. Мени су биле ванредно укусне, ја сам према песми изабрао уживање. Видиш ли, драга,“ — рече јој обухвативши је руком око виткастог струка, — „то су плодови женскога песништва. То је неко женско створење, а то се по рукопису познаје, грдне муке имало, док је написало све ове сликове. Ух, куд ћеш ружније слике: моје — твоје, свети — умрети, лала — будала. хахахаха!.. Сиротица, како је морала трчати од издавача до издавача, а сви су је испратили вртећи главом са

кога у њој, то могу бити само натприродна бића... А као зашто би опет духови наложили ватру на сред куле? да ли је то горело у каквој соби или у кухињи?... То се, доста, није могло објаснити.

Фрик гоњаше своје јагањце на њихову гору. На његов глас пси поведоше стадо малом узбрдицом, поврх које се, због вечерње влаге, слабо вијаше прашина.

Неколико сељака који се беху одоцнили, прођоше поред њега поздрављајући га, а он једва што одговори на њихову учтивост. То их је узнемирило, јер да би се избегла каква неприлика, није само доста, да човек поздрављива чобанина, него и он мора отпоздравити. Ну, Фрик, са својим плахим очима, чудноватим држањем и нескладним покретима, као да је слабо био расположен за то. Да су му вуци и медведи појели половину оваца, не би друкчије изгледао. Какав ли је он то такав зао глас носио кући?

Први који је дозволио ту новост, био је газда Кољц. Чим га је Фрик, још издалека, опазио, викну му:

„Кула је у ватри, господару!“

— Шта говориш Фриче?

— Кажем оно, што јест.

— Да ниси полудео?

И заиста, како се је пламен и могао ухватити о ту стару гомилу камења? Онда би, тако исто, ко могао рећи, да је изгорео Негој, највиши врх на Карпатима, јер ни то не би било луђе.

Дакле ти тврдиш, Фриче... ти тврдиш, да кула гори?... понови кмет Кољц.

— Ако баш не гори, а она се бар пуши.

— Којешта, то је, можда, нара, магла...

— Не, не, то је дим... ходите, па видите сами.

Обојица одоше на средину друма, на неку терасу, која је била изнад оних провалија крај брега; одатле се могао видети замак.

Када стигоше, Фрик пружи газда-Кољцу доглед.

Очевидно ни он није више знао о употреби те справе него његов чобанин.

„Шта ти је то?“ рече.

— Справа, коју сам вам купио, господару, за два фонтана, а вреди, богме, и четири!

— Од кога?

— Од једног торбара.

— А на што ће?

— Натакните је на очи, управите је ка замку, погледајте, па ћете видети.“

(НАСТАВИЋЕ СЕ)

саучешћем, док није дошла месару и све — продала по два фонтана фунту. Бар тако ће њене песме доћи пред публику.“

А за тим се смејаше врло слатко и раздраган привуче ближе своју женицу.

— „Узми и ти један примерак“, и хтеде даље наставити, али опази како јој из ока суза паде.

— „Шта је теби, драга?“

— „То није изнело ни пуну“, шпану жалосно и од стида на слони своју главицу на његово раме.

— „Ти!“ викну у смеху, „ти ли си била та несрећна стихотворка?“ и, окренувши је, обасу је пољупцима.

Шта јој је могао још рећи!

Она је већ била потпуно излечена од песничтва, то је знао за цело.

С немачког Ок.

Црква за рибаре. Десетине хиљада енглеских морнара проводе целу годину ловећи рибу. Многи рибари баје се ловом на отвореном мору, и не излазећи по некад неколико месеци на обалу лишвају се задовољства да буду у цркви и чују проповед. Да би задовољили ову духовну потребу рибара мисионери су им начинили цркву што плови. Они су издали позив, на који је се одазвао богати Енглез, миистер Вест. Он је поклонно своју лађу „Goshawk“ Пре кратког времена по речима „Daily News“-а било је освећење цркве, која је начињена на овој лађи. Богослужење је вршио свештеник, који се кренуо на лађи да обиђе станице и лађе, које се на мору налазе. Обилажење је почео од западне обале Енглеске. Држи се да ће обићи Шотландију, а за тим се кренути поред источне обале до пристаништа Гримсби, где ће га сменити викарије мисионера св. Андреје. Црква је направљена за 100 људи и стала је 500 фуната стерлинга. На издржање ове цркве троши се 1000 дуката стерлинга.

Отварање светске изложбе у Паризу 1900 г. биће 15 априла а затварање 5 новембра У службеном листу француске владе „Journal Officiel“ објављен је конкурс за пројекте изложбених зграда које ће заузети 392,000 квадратних метара. У овај план уврштено је и грађење моста преко Сене као и подизање паркова и башта, у којима ће се подићи зграде за изложбу. Поред изложбе савремени производа, припремиће се и нарочита изложба, која ће лепо представити постепено развиће културе за сваких сто година у току целог периода хришћанске ере.

Нови намети. Новчана нужда, која се у садашње време свуда осећа, навела је на мисао различне европске државе на увођење врло чудноватих налога. Док у Француској говоре да уведе данак за нежењене, па чак и породице, које немају деце — дотле Немци намишљају да оптерете данком бракове људи у мало што не мисле и новорођену децу. У број оваквих занимљивих пројеката спада и пројекат грчке владе о намету за прештампивање дела старих грчких писаца — Хомера, Есхила, Софокла и осталих.

ПОШАЛИЦЕ

Сад можеш. Професор (својој служавци): „кажи где је моја жена?“

Нани: „отишла је на пијану.“

Професор: „Е онда ми можеш дати један пољубац!“

— „За бога како можете тако мало дете да водите по овој хладноћи?“

— „Манте се, бога вам, куд овако мало дете зна за температуру?“

Судија: „Ви сте се оженили пре двадесет и пет година, па се сад раздвајате са женом?“

Муж: „Извесно вам је чудно, како нисам раније дошао?“

ПРЕДСТАВЕ У НАРОДНОМ ПОЗОРИШТУ

У уторак, 4 октобра:

ОДМЕТНИЦА

Позоришна игра у четири чина, написао Жил. Леметр, превео с францускога Душан Л. Ђокић — Игра 12 особа (8 мушких и 4 женске). Главне су улоге: Андрија де Вов (г. Миљковић), Пјер Русо (г. Барбарић), Жак де Бретињи (г. Ђ. Станојевић), Грофица де Вов (г-ђа Лугумерска), Јелена Русо (г-ђа Поповићева), Госпођа Ербо (г-ђа Јовановићка). Догађа се у Паризу. — Редитељ је г. Гавриловић. (Одметница“ је представљана први пут 16 октобра 1893, последњи пут 19 октобра исте године; сад се игра 3-ћи пут.)